

[Finansministeren]

her for alvor er tale om tre lovforslag, som netop indeholder så mange fremskridt for tjenestemændene som helhed, at der er grund til at tale om en egentlig »pakke«.

Man kan dele de tre lovforslag op i to hovedproblemområder, hvoraf det ene er spørgsmålet om samordningsfradraget for tjenestemændene og det andet er den gruppe af spørgsmål, som har til formål at øge fleksibiliteten og forbedre vilkårene for tjenestemændene.

Hvad det første angår, afvikling af ægtefællernes samordningsfradrag, har det hele tiden været regeringens klare ønske – det har vi også givet udtryk for under tidligere debatter om denne sag – at afskaffe ægtefællesamordningsfradragene. Det er også klart, at det ikke lader sig gøre fra den ene dag til den anden af økonomiske grunde.

Hr. Bakholt spørger, om den afviklingsmodel, regeringen har lagt frem, er en model, som vi har låst os fast på. Dertil vil jeg sige, at baggrunden for den periode, vi har valgt, på den ene side er ønsket om at afvikle ægtefællesamordningsfradraget så hurtigt som muligt og på den anden side også gøre det sådan, at det er i overensstemmelse med den almindelige økonomiske situation. I øvrigt har vi lyttet os til, hvordan det var muligt at finde en fornuftig løsning på dette i folketinget, og når vi ser på de meldinger, der er kommet her under første behandling, lyder det, som om vi ikke har taget så meget fejl.

Det er let nok at foreslå det afskaffet med det samme, og jeg kan ikke undlade at blive lidt overrasket over, at hr. Bakholt og andre socialdemokratiske ordførere under tidligere debatter om denne sag uden blusel kan stå og give indtryk af, at vi faktisk altid har ønsket os, det skulle gå sådan. Hr. Bakholt brugte udtrykket »endelig er toget blevet sat i gang«.

Jeg gør opmærksom på, at vi har haft dette system siden 1970, og at vi er mange – i al beskedenhed også jeg selv – der som medlem af folketinget i midten af 1970'erne har rejst disse spørgsmål over for socialdemokratiske finansministre, men svaret har været klart nej hver eneste gang. Derfor er det ikke rimeligt at komme her, selv om man spiller oppositionsrollen, med forslag om, at vi skal afskaffe det fra den ene dag til den anden. Der har aldrig i de socialdemokratiske regeringer været forståelse for at se på dette spørgsmål.

Det, denne regering gør, er at løse problemet, men under respekt for den økonomiske situation, som vi øvrigt befinder os i.

Jeg forstår godt, at de nuværende pensionister føler, at det kan være lidt langsomt – det er da ganske klart – men jeg gør opmærksom på, som også enkelte ordførere har nævnt, at uanset at der er sket en endelig aftrapning efter 3 år, drejer det sig om, at hver pensionist får en økonomisk forbedring pr. år fra 1. januar 1987 på mellem 6.000 kr. og 7.000 kr.; det er nu en ganske god forbedring. Derfor tror jeg også, det vil vise sig, at der efterhånden bliver god tilslutning til den trinvise afvikling, når det bliver fuldstændig klart, at det drejer sig om et ganske stort beløb allerede fra 1. januar 1987.

Hr. Estrup var inde på spørgsmålet om eget samordningsfradrag, og jeg var glad for, hr. Estrup sagde, at han var klar over, at det var så stor en økonomisk bid, at man ikke kunne gå til den på nuværende tidspunkt. Det er jeg enig med hr. Estrup i, men vi skal også gøre os klart, når vi taler samordningsfradrag i egen pension, at selv om det er en pensionsordning, man har som led i en sættelsesaftale – og det er det naturligvis – er det en pensionsordning, som man ikke selv betaler bidrag til i modsætning til andre pensionsordninger i dette samfund. Den omstændighed, at man ikke selv betaler pensionsbidrag, bevirker naturligvis, at andre vil opleve det som en egentlig statspension ved siden af folkepensionen. Derfor er det selvfølgelig ikke helt forkert, som man også debatterede forud for tjenestemandsskiftet – det var bl.a. fru Elisabeth Bruun Olesen, som var inde på det – at man ved at lægge folkepensionen oven i tjenestemandspensionen vil få mere end 100 pct.s dækning. Man kan da godt finde eksempler på, at også ikke-tjenestemandsansatte kan få det, men ikke i situationer, hvor de ikke selv betaler et bidrag.

Jeg vil gerne sige principielt, at jeg tror, man for så vidt begik en stor fejl i sin tid i forbindelse med tjenestemandsskiftet ved, at man afskaffede tjenestemændenes bidrag til tjenestemandspensionen, for det er det, der har gjort forklaringsituationen så vanskelig i vore dage. Hvis man havde bibeholdt dette bidrag, havde det været lettere at argumentere for, at tjenestemanden heller ikke skulle have samordningsfradrag i egenpensionen. Vi har således tilbage i tidernes mor-